

Opinie - Het stakingsrecht is een democratisch recht. Het afschaffen is aanzetten tot geweld en sabotage (3.11.08)

De rechtbanken gaan tegenwoordig steeds meer in op eenzijdige verzoekschriften van het patronaat. Hierbij horen ze enkel de argumenten van deze groep, en oordelen dan, nemen voorlopige beslissingen, die er natuurlijk op neerkomen dat een staking onmiddellijk wordt afgeblazen onder druk van bevelschriften. Dit is ondemocratisch. Wanneer het definitieve vonnis wordt gevelde is de staking immers al maanden of jaren te laat.

Het meest ondemocratische is dat de tegenpartij, in casu de werknemers en/of de vakbonden hierbij niet eens worden gehoord: enkel de argumenten van de eisende partij worden immers in aanmerking genomen bij een eenzijdig verzoekschrift. Het sociaal overleg waarbij patroons de lock out en de vakbonden/werknemers de staking als wettig middelen kunnen gebruiken zijn hiermede de facto afgeschaft.

Dergelijk praktijken zijn typisch in landen waar het gerecht in handen is van het patronaat. Dit is een regelrechte uitholling van het stakingsrecht zoals dit gangbaar is in bananenrepublieken en rechtse dictaturen.

De gevolgen zijn dat dit kan leiden tot negentiende eeuwse toestanden, waarbij enkel door sabotage (sabot is het franse woord voor de klomp die in de machines werd gestopt om ze defect te maken om het werk stil te leggen) of erger nog tot geweld. Het is in feite het aanzetten tot onwettig gedrag, tot geweld, indien er op de duur geen wettige middelen meer voorhanden zijn.

Het is typisch dat in een periode waar men laagconjunctuur verwacht, indien al niet een recessie of depressie men alle vormen van contestatie wil nekken. Het is nog cynischer dat dergelijk praktijken worden uitgetest door het patronaat vlak voor de onderhandelingen over de looneisen in ons land. Het is alsof men wil waarschuwen dat sociaal verzet, met de klassieke middelen van het stakingsrecht dit keer niet zullen getolereerd worden.

Het spreekt vanzelf dat dit een politieke reactie vraagt van mijn partij. Dat er op moet gewezen worden dat sociale onlusten die gepaard gaan met sabotage en geweld het gevolg kunnen zijn van het afschaffen van de klassieke en vreedzame middelen om druk uit te oefenen op de werkgevers, en om de solidariteit van degenen die niet sociaal bewust zijn te bewerkstelligen.

De technieken van het patronaat in sommige bedrijven zijn onaanvaardbaar. Men zou dit kunnen vergelijken met aansporing tot geweld.

De Sp.a moet dringend oproepen tot het herstellen van de openbare orde, die door het patronaat in het gedrang werd gebracht.

Word lid van de vakbond, sta pikket en leg uit waarom je dat doet!

Onze ondernemers zijn vief aan het worden. Getuige wat er in "De zevende Dag" is gezegd over stakingspiketten en hoe je die moet aanpakken.

Het is tijd om de syndicaten te gaan steunen, om de sp.a leden aan te zetten om te werven voor onze vakbonden, om hen ook aan te sporen om actief te zijn en te gaan werven voor het syndicaat.

Maar hoe zit dat nu met die piketten???

De vakbonden eisen het recht op om stakingspiketten te zetten. Dat is een deel van het stakingsrecht. De patroons proberen natuurlijk een staking te breken. Zij bezitten macht over de

mensen. Indien ze tweedracht kunnen zaaien tussen het personeel dan mislukt ELKE staking. De methode is simpel en zo oud als de weg naar Rome : "Divide et impera", verdeel en heers.

Mensen die maar tijdelijk zijn, die maar een aantal jaren werken in een bedrijf kan de patroon zo maar aan de deur zetten, met een minuscule vergoeding. Doet hij dit met een paar mensen die gestaakt hebben dan staakt niemand meer. Door via pikketten de mensen tegen te houden, zogezegd fysiek (het blijft eigenlijk bij forse overtuiging, met wat vloeken en tieren) maar meestal door de mensen onder morele druk te zetten beschermen de vakbonden alle stakers, maken ze staken mogelijk.

De mensen met zwakkere statuten hebben dan immers een excuus bij de baas "wij konden niet door" en zo zijn ze in feite beschermd door de piketten.

Piketten zijn onmisbaar om een staking mogelijk te maken.

Het alternatief, als de baas dreiging gebruikt en geniepig is, is uiteindelijk veel erger: sabotage, brandstichting, vernielingen en zelf fysieke aanslagen op de eigenaren en directeurs van bedrijven zijn nu eenmaal niet de manier om aan vreedzaam overleg te doen.

Men moet inzien dat de vakbonden en de vakbondsmilitanten in feite verstandige mensen zijn, die weten wat het beste is voor de werknemers en die al heel veel goeds hebben gedaan. Hen nu gaan behandelen als bandieten zal het sociaal overleg laten escaleren tot gewelddadige en zelf bloedige strijd.

De zotten van ondernemers (een minderheid, gelukkig) die geïncarneerd worden door de VOKA in de persoon van n man zullen later nog veel op hun donder krijgen, niet in het minst van hun eigen patroons wiens bedrijf nu letterlijk onder vuur dreigt te komen staan!

Het is de moment om eens de goede kanten van ons overlegstelsel in de verf te zetten, en degenen die het willen afbreken te overtuigen dat ze dwazen zijn die de negentiende eeuw zullen ervaren als ook voor hen niet al te prettig!

Dat het steeds een minderheid is die wil staken willen de werkgevers maar al te graag suggereren. In feite wordt er in grote bedrijven gestemd over het al dan niet doorzetten van acties, waarbij meestal een TWEEDERDEN meerderheid noodzakelijk is. Maar het is niet omdat iemand WIL staken, dwz dat hij het eens is met de sociale strijd dat die persoon KAN staken. Omdat die persoon weet dat hij indien hij staakt kan worden ontslagen. Daar dienen dus piketten voor: niet om stakingen op te leggen, maar om de stakingen mogelijk te maken voor iedereen!

Indien deze tweederden meerderheid wordt behaald is het logisch dat de vakbonden piketten neerzetten om deze te laten respecteren, ook door hen die bang zijn hun job te verliezen. In feite zijn ze daardoor "gedekt" door de vakbonden.

Voor degenen die door gebrek aan vorming, door het feit dat ze door de scholen en de media onnozel zijn gehouden over de gang van zaken in deze wereld en de weldaad die de vakbonden voor hen, hun voorvaders en hun kinderen betekende niet weten wat gedaan tijdens een staking, en dan boos zijn omdat men hen niet "gewoon laat gaan werken" geldt dat ze zich laten doen door degenen die hen aanpakt, de baas of het piket.

Het piket zal hen dan proberen informeren, hen een tekst geven met uitleg, meetings organiseren en ze desnoods met een postzegel op hun gat en een rat aan hunne frak naar huis sturen, bleitend. Velen beseffen pas aan het piket dat het menens is, en horen er wat de vakbonden van plan zijn en geven dan graag toe dat het beter is van te staken!

Welnu: die mensen worden niet benadeeld door de vakbond. Ze krijgen later ook beter, veiliger en betaald werk door de acties. Ze zijn dus helemaal geen slachtoffers van syndicale strijd maar begunstigden. Je mag compassie met hen hebben: zij zullen echter God zien, de onnozelaars, maar door de teut van een koffiepote!

Eric Feremans

sp.a rood

.